

til Banken, som her er antydet. At en saadan Embedsmand har laant i Banken op til 3 Mill. Kr. samtidig med, at Staten laaner til Privatbanken 4 Mill. Kr., vil egentlig sige det, at de 3 af de 4 Mill. Kr. fra Staten gik over til den højtstaaende Embedsmand, og det vilde dog neppe være heldigt. Nu er det offentlig blevet sagt i mange Blade, at denne højtstaaende Embedsmand er den højtærede Justitsminister. Jeg ser ingen Grund til ikke at sige dette her; den højtærede Justitsminister har ikke dementeret dette, at der med disse Udtalelser ved denne Lejlighed sigtedes til ham, men den højtærede Justitsminister vil jo have Lejlighed til, hvis han ønsker det, at dementere det her i Salen, at sige, at det ikke er ham. Men hvis det er ham, der sigtedes til, saa vil jeg gerne spørge den højtærede Finansminister, om han anser det for heldigt, at hans Kollega Justitsministeren staar i et saadant Forhold til en Bank som dette, hvor Justitsministeren altsaa, forudsat at det er rigtigt, hvad jeg siger, optager saa store Laan, som det her drejer sig om, hos Banken samtidig med, at Banken modtager Laan af Statskassen.

Dette giver mig Anledning til i det hele at sige nogle Ord om Justitsministerens Forhold, som have været berørte ogsaa her i Salen af andre Talere. Jeg skal ikke komme særdeles dybt ind paa denne Sag. Det er ingenlunde min Hensigt — jeg kan berolige Tinget i saa Henseende — at trætte Dem med vidtløftige Udviklinger af alle de Beskyldninger og Angreb, Justitsministeren har været Gjenstand for, særlig i det andet Ting og ogsaa i Pressen, men ganske særlig i det andet Ting ved forskellige Forhandlinger, som der have været førte. Jeg anser det ogsaa for unødvendigt — foruden at det ikke er meget fristende — at gennemgaa alle disse Sager, thi enhver, der har villet danne sig en Mening derom, har ogsaa kunnet danne sig en saadan Mening. Men jeg vil gerne forsøge paa at gøre nogle Hovedsynspunkter gældende i denne Sag, forsøge paa at forklare, hvad der er sket. Det, synes jeg, i og for sig er nødvendiggere i Øjeblikket end at udrede hver enkelt Sag.

Jeg tror, at man for at forstaa Sagen maa erindre, at Justitsministeren i Virkeligheden, kan jeg sige, er vedblevet at være Forretningsmand, efter at han har overtaget Justitsministerembedet. Det er i og for sig dette, som ligger til Grund for det hele. Det maa man erindre for

at forstaa, at det kan ske, som er sket. Jeg skulde ikke sige dette, hvis ikke Justitsministeren gentagne Gange selv havde været inde paa at omtale, hvorledes han endnu er Forretningsmand, det har han ikke lagt noget Skjul paa i det andet Ting. Jeg vilde ikke blande mig ind i hans Privatliv paa en Maade, der ikke vilde være passende i en parlamentarisk Forhandling, hvis ikke Justitsministeren efter egen Tilstaaelse, efter eget Udsagn, under Proceduren, under Sagens Gang, eller hvad man vil kalde det, har erkendt, at han er vedbleven at være Forretningsmand samtidig med, at han er Justitsminister.

Justitsministeren er da først Bladudgiver. Jeg lægger ikke megen Vægt paa det. Jeg forstaaer meget vel, at en Politiker, der har et politisk Organ, ikke kan afhænde dette, fordi han bliver Minister. For det første trænger han naturligvis i og for sig til at have et politisk Organ for sin Mening, og for det andet kan han jo ikke vente altid at være Justitsminister, og det vilde da være ubehageligt, om han ikke kunde finde sit Organ igen, naar han gik af. Naturligvis kan det tænkes, at der kan finde Misbrug Sted. Det kan tænkes, at en eller anden Annonce mere tvinges ind i et Blad, naar det er Justitsministeren, der er Udgifter, end naar det ikke er Tilfældet, men selv om dette kan finde Sted, vil jeg ingenlunde fremhæve dette som særligt uheldigt, at Justitsministeren efter eget Udsagn er bleven ved at være Bladudgiver efter at være bleven Minister.

Dernæst er Justitsministeren Formand i Bondestandens Sparekasse, altsaa Sparekassenedirektør. Da dette nævntes for Ministeren i det andet Ting, sagde han, at det var ganske rigtigt, at han var vedbleven at være dette af den Grund, at han ikke kunde undvære Indtægten. Jeg tror, at her er det første falske Syn hos den højtærede Minister. Spørgsmaalet er ikke, om Ministeren kan undvære den Indtægt, han har som Privatmand, naar han bliver Minister. Man maa ræsonnere saaledes: Jeg bliver Minister, og saa kan jeg ikke længere være privat Forretningsmand, men maa undvære den Indtægt, jeg havde der, eller ogsaa maa jeg vedblive at være Forretningsmand og ikke være Minister. Der er her et Enten — eller, som man efter min Mening og, jeg tror, de flestes Mening, ikke kan komme udenom. Men Justitsministeren ræsonnerer anderledes, og det maa man fastholde for at forstaa, hvad der sker. Han mente, at han kunde vedblive at være Forretnings-